

Isten hív, figyelj a hívó szóra!

János 5,45-47
Szentháromság ünnepe utáni 1. vasárnap
1953. június 7.

A mai ige történelmi előzménye az, hogy Jézus a Bethesda tavánál meggyógyít egy 38 éves beteg embert, s ezt mondja neki: Vedd fel a te nyoszolyádat és járj! A beteg boldogan ugrik talpra, hátára veszi nyoszolyáját, s elindul hazafelé. Igen ám, de aznap szombat van. Az úton templomba siető emberekkel találkozik, akik megbotránkoznak azon, vagy valaki terhet hordoz szombatnapon. Megállítják, megdorgálják. A meggyógyított beteg azzal védekezik, hogy aki meggyógyította, az parancsolta neki, hogy vegye fel a nyoszolyáját. Így kerül Jézus a botránkozás középpontjába. Az a vád ellene, hogy megtörte a szombatnap megszentelésére vonatkozó mózesi törvényt: gyógyított szombatnapon és terhet hordoztatott mással. Így írja le János: „Emiatt üldözőbe vevék a zsidók Jézust és meg akarák őt ölni, hogy ezeket művelte szombaton.” (Ján 5,16) Jézus hosszabb beszéddel felel a vádra. Beszéde védőbeszéd a szombat megrontásának vádja ellen, bizonyágtétel az Ő Istenfiúságáról és vádbeszéd a zsidók hitetlensége miatt. A beszéd belső indítéka azonban nem ön-maga mentése, a balgatók tanítása, a hitetlenek szidása, hanem hívás megtérésre. Ezen nem változtat az a tény, hogy a beszédben több a szomorú ténymegállapítás, mint a reményteljes hívás. Ha nem látta volna értelmét e beszéd elmondásának, ha semmi reménysége sem lett volna arra, hogy bizonyágtétele nem lesz pusztában elhangzott szó, akkor bizony nem mondta volna el. Az elmondás ténye mutatja hívogató szeretetét. Ennek a beszédnek záró mondatai alkotják a mai igét, s beszélnek nekünk is Isten hívó szeretetéről.

Isten minket is hív.

1. Ez a hívás vádol.

„Ne állítsátok, hogy én vádolkak majd benneteket az Atyánál; van, aki vádol” — így kezdődik a mai ige. Ebben Jézus megállapítja, hogy a vád fennáll, csak a vádló személye más, mint akit a vádlott gondol. Mi a hívás vádja?

Azt kell hívni, aki távol van. Pásztoember hívja az elcsatangolt bárányt, szülő kiált a szeme előtt eltűnt gyermeke után. Minket is azért kell hívni, mert távol vagyunk az Istentől. Lehet, hogy testileg közel vagyunk hozzá, mint a jeruzsálemi templomban is a zsidók, de a szívünk távol van tőle. Lehet, hogy mi is templomjáró nép vagyunk, talán még otthon is imádkozunk és Bibliát olvasunk, de csak szájjal közelítünk hozzá, a szívünk és az életünk távol van tőle. Sohasem vagyunk kéznél. Mindig hívni kell bennünket, amikor az Úrnak szüksége van ránk. Lehet, hogy reggel úgy indulunk neki az életútnak, mint akik csendes órájukban az Úr közeléből indulnak neki a napnak, napközben azonban elsodor az Úr közeléből az élet s Istennek úgy kell újra meg újra visszakiabálni bennünket az Ő közelébe.

Aki távol van, s akit úgy kell mindig hazahívni, az nem szereti az otthont, az nem törődik az Atya szívével, ez a hívás másik vádja. Ha a játékába belefeledkező gyermek gondolna arra, hogy milyen nyugtalan az anyai szív, mikor nem látja gyermekét, milyen rémképeket fest a szülői képzelet, ha a gyermek látásának valósága nem csillapítja le izgalmát, akkor sohasem kellene hívni, mert sohasem tűnnék el a szülői szem látóhatárából. Gondoltál-e te már arra, hogy Istentől elvezető útjaink, s Tőle távol töltött pillanataink, perceink, óráink, sőt napjaink milyen fájdalmat okoznak a mennyei Atyának? Hallod-e benne zokogni az Atya hívó szavában az érted szorongó szeretetet, a veszedelemtől való féltésedet? Érzed-e, hogy Isten hívása vádol minket, Atyántól eltávozott, s vele nem törődő gyermekeit?

2. Ez a hívás azonban nemcsak vádol, hanem biztat is.

Isten hívása nem elfogatásunkra kiadott rendőrségi körözlevél, nem tárgyalásra kirendelő bírói idézés, hanem atyai kiáltó szó. Nem a kötelesség van mögötte, hanem értünk dobogó, minket féltő szív. Ezért elhallgattathatatlan. Ha nem is jön rá visszhang, akkor is kiált és hív. Ha visszautasításban részesül, akkor is újra kezd. Erre a szeretetre is igaz, hogy „a szeretet mindent remél” (I. Kor 13,7). Ezért mondja el Jézus is János 5. fejezetében leírt beszédét. Emberileg nincs sok reménysége, azt is lehetne mondani, hogy emberileg teljesen reménytelen, hogy hallgatói meghallják hívó szavát, mint ezek az élő halottak. Mégis elmondja: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy aki az én beszédemet hallja, és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általmat a halálból az életre.” (Ján 5,24)

Gondolsz-e akkor, mikor Isten hívó szava megállít téged a széles úton, arra, hogy nem okvetetlenkedni akar az Isten, nem az örömeidet irigyli, nem a menekülő rabszolgáját akarja visszaparancsolni, hanem szeret téged, törődik veled, vágyódik utánad? Nem veszedet, hanem megmenekülésedet akarja. Nem ítéletre hív, hanem életre. Tudod-e, hogy amíg hív, addig reménysége van felőled? Lehet, hogy már magadnak sincs reménységed önmagad felől; lehet, hogy már letettél nagy elhatározásaidról is; lehet, hogy már engeded, hogy minden ellenállás nélkül gurulj lefelé a lejtőn a veszedelembé..., Isten hívása arra biztat: Én még remélek, én még hívlak, én még várlak, figyelj a hívó szóra!

3. Figyelj a hívó szóra!

Ahhoz, hogy figyelni tudjak reá, tudnom kell, hogy mi által hív Isten. Ha ezt nem tudom, akkor nem fogom felismerni a körülöttem zajló eseményekben és a körülvevő hangos zűrzavarban Isten hívó hangját. Isten ugyanis

rendszerint földi eszközökkel hív. Ma is meg volna ugyan neki a hatalma arra, hogy szó hallassék az égből, mint Jézus megkeresztelésekor, vagy a megdicsőülés hegyén, neki azonban úgy tetszik, hogy ez akkor is kivételes esemény volt, s ma is csak az legyen.

Egy nagy égből jövő hívó szót azonban mi is kapunk. Ez a hívó szó Jézus Krisztus. A mai szentleckében is erről beszél és így jelenik meg. Ő a testet öltött ige, Isten testet öltött hazahívó szava. Isten nemcsak utánunk kiált, mint egykor az Édenben a bűnbeesett Ádámnak: „Hol vagy?”, hanem megtérésre hívó szavát megtestesíti előttünk, követet küld hozzánk, mégpedig nem is akárkit, hanem az egyszülött Fiát. A gonosz szőlőmunkásokhoz is a Fiát küldte ezt mondván: „Elküldöm az én szerelmes fiamat: talán azt, ha látják, megbecsülik”. (Luk 20,13). Krisztus, mint Isten hazahívó követe, a biztosítéka annak, hogy hazamehetünk az Atyához. Nélküle nem volna bátorságunk az Atya szeme elé kerülni. Ő azonban kiengeszteli a bűneink által megbántott Atyát, s így általa van menetelünk az Atyához. Minden bűnös megtérhet! Számomra is van még bocsánat!

Isten Krisztusban megjelent hazahívó szava a Biblián keresztül szólal meg. Ezt mondja az ige: „Ha hinnétek Mózesnek, nékem is hinnétek; mert én rólam írt ő”. Egyéb szentírási helyek világossá teszik, hogy Jézus itt nemcsak a mózesi törvényekre gondol, hanem az egész Ótestamentumra. Az emmausi tanítványoknak is az egész Ótestamentumból magyarázza az üdvörténetet (Luk 24,27). Róla beszél a Biblia, s Ő beszél a Bibliában hozzánk. Úgy olvasod-e s úgy hallgatod-e a Bibliát, mint Isten hazahívó szavát?

Mózes azonban nemcsak az írásain keresztül beszél. Egyszer valamikor élő emberként is beszélt kortársainak. Nemcsak holt betűi, hanem élő szava is Isten szava volt, amellyel kihívta népét az egyiptomi szolgaságból s hazahívta az ígéret földjére. Az étlen-szomjan vándorló, pusztában elfáradt, ellenségektől megriaszott nép számára ő volt Isten biztató szava.

Ez azt jelenti, hogy Isten sokszor emberek szaván keresztül szól hozzánk. Emberek bizonyágtételén keresztül állít meg, szól bele életünkbe, hív megtérésre, s biztat új életre. Ezek az emberek sokszor nem rokonszenves emberek. Legtöbbször meg is ölte őket e világ. Visszafelé nézve látta meg azután a nép, hogy Isten látogatta meg bennök az Ő népét. Tudsz-e így nézni Isten hazahívó, Krisztusra mutató emberi követeire?

4. Ha ilyen sokféleképpen és ily kitarthatóan hív Isten, miért nem figyelünk akkor a hívó szóra?

Azért, mert Isten nem arról beszél, amiről mi akarunk hallani, hanem arról, amiről Ő akar beszélni. Az alapigében is a zsidók a szombatnapról szerettek volna hallani, Jézus azonban pár szóval elintézi ezt a kérdést, s elkezd Istenfiúságáról beszélni. Az emberek e világ dolgairól szeretnének hallani, Jézus pedig az egy szükséges dologról szól. Az emberek a boldogság útjára kíváncsiak, Jézus pedig az üdvösség útjáról beszél.

A másik oka annak, hogy nem figyelünk eléggé a hívó szóra az, hogy nem gondoljuk meg a hívás felelősségét. Minden hívás döntést igényel s döntést vált is ki. Nemcsak abban az esetben, ha engedelmességek a hívó szónak, vagy ha ellenállunk annak, s megtagadjuk az engedelmisséget. A fülünk mellett eleresztett hívó szó, a figyelemre nem méltatott figyelmeztetés is döntés már. Döntés a hívó Atya ellen. Ezért vádol minden hívás. Minket is fog vádolni. Az Úr számonkéri egyszer minden hívását tőlünk, mint egyszer Jeruzsálemtől is számonkérte: „Jeruzsálem, Jeruzsálem, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csibéit szárnyai alá; és te nem akartad.” (Máté 23,37)

Isten hív: Akarom az üdvösséget! Felelj rá: Akarom! Én is akarom!

Ámen.